

СОЦІОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ВІДНОШЕННЯ СТУДЕНТІВ ДО ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ШКОЛЯРІВ З ВІДХИЛЕННЯМИ У РОЗУМОВОМУ РОЗВИТКУ

ОЛЕНА БУЛЕЙЧЕНКО ОЛЕНА ПІДВАЛЬНА МАРИНА ЄВТУШОК
Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, м.Київ

Час диктує нові методики і форми занять фізичною культурою в школі. Дитину треба здивувати, зацікавити, звертати увагу майбутнього вчителя на життєву необхідність впровадження фізичної культури в режим шкільного дня, особливо для дітей з відхиленнями у розумовому розвитку. Необхідно створити сприятливі умови не тільки для продуктивного навчання, але й для зміцнення здоров'я, вдосконалення рухових навичок і підвищення працездатності, адаптувати дитину до повноцінного життя. Малюкам потрібні активний відпочинок, цікаве та змістовне дозвілля. Ці вимоги визначають форми і методи проведення фізкультурно-оздоровчих занять. У режимі дня слід використовувати різноманітні фізичні вправи і рухи складної координації в сучасній інтерпретації, які б органічно пов'язувалися з усім комплексом виховних заходів.

Основні завдання фізичного виховання в режимі дня:

- зміцнення здоров'я;
- всебічний і фізичний розвиток;
- формування правильної постави;
- закріплення рухових умінь та навичок;
- підвищення рівня загальної та розумової працездатності;
- адаптація для спілкування із суспільством.

Рухова діяльність дітей має постійно перебувати в центрі уваги керівництва школи і педагогічного колективу. Ефективність фізкультурно-оздоровчих заходів залежить від взаємодії адміністрації школи з вчителями початкових класів і вчителями фізичної культури.

Основна форма фізкультурно-оздоровчої роботи в школі – щоденні групові заняття вправами та іграми. Вони врівноважують розумову та фізичну активність школярів, забезпечують їх активний відпочинок і загальний розвиток.

Молодший шкільний вік – важливий період фізичного виховання дітей, коли закріплюються навички на все майбутнє життя, виховується мотивація до занять фізичними вправами, які не можуть бути прищеплені дітям при відсутності особистої мотивації вчителя. Тому при доборі ігор, пауз і хвилинок, варто враховувати їх бажання.

Метою роботи було виявлення рівня обізнаності студентів дефектологічного факультету із засобами і методами фізичного виховання дітей молодшого шкільного віку.

Завдання дослідження – з'ясувати слабкі ланки в підготовці вчителів дефектологів молодших класів в області фізичного виховання і визначити способи виправлення цих недоліків.

Для вирішення завдання було проведено опитування, яке виявило ставлення студентів і як учнів, які недавно закінчили школу, і як майбутніх спеціалістів, які будуть працювати з дітьми. Анкета складалася з 18 запитань. Опитування проводилося серед студентів I – III курсів дефектологічного факультету. Було опитано 137

студентів. Їхні відповіді порівнювалися з відповідями вчителів шкіл, шкіл-інтернатів залежно від віку і стажу роботи.

Тільки 19% опитаних студентів працюють за спеціальністю. На питання: “Чи робите Ви ранкову гімнастику?”, позитивно відповіли лише 14%. Окрім занять фізичною культурою в університеті, в спортивних секціях додатково займаються 7 %, але якби займалися додатково, то мотивацією до занять фізичними вправами тільки 29% назвали укріплення здоров'я. Звідси й не дуже втішні відповіді з даної теми.

Внаслідок недооцінки значення фізичної культури для здоров'я постраждає майбутнє покоління. Вони в повній мірі не розуміють значення фізкультпауз і фізкультхвилинок. Різниця цими формами організації фізичного виховання не бачив ніхто. Але, якщо це необхідно, то 97% згодні їх проводити.

Вже у процесі підрахунку результатів стало зрозуміло, що до анкети необхідно було включити питання про місцевість, в якій навчалися опитувані. Від цього питання залежить ставлення і відношення до оздоровчо-фізкультурної роботи в школі. Студенти бояться, що ігри на перервах надмірно збуджують дітей. У цьому випадку можна використовувати ігри на увагу на початку уроку, щоб зосередити дітей. Впродовж уроку, через кожні 8 – 10 хвилини, або й частіше, вчителю необхідно нагадувати дітям тримати рівно спину, піднімати голову.

Для профілактики захворювань зору та постави необхідно часто акцентувати на цьому увагу, наче це написано між рядками в конспекті уроку вчителя. Ні для кого не секрет, скільки захворювань і які неприємності для батьків та для самої дитини “несе в собі” неправильна постава.

Необхідно переконати і навчити студентів проводити фізкультпаузи і фізкультхвилинки, а також вправи і нетрадиційні ігри, які б сподобалися дітям та адаптували їх до повсякденного життя.

ПРОБЛЕМА АДАПТАЦІЇ ГЛУХИХ ДІТЕЙ ДО АКТИВНОГО ЖИТТЯ

ХРИСТИНА ГУРІНОВИЧ

Львівський державний інститут фізичної культури

Приблизно одна дитина на тисячу народжується глухою. За останніми даними кількість аномальних дітей шкільного віку становило 4,5 % від загальної кількості учнів. Окрім того, від 2 до 3 тисяч дітей втрачають слух в ранньому дитинстві. Вивченням потреб осіб з порушеним слухом займалися дослідники впродовж тривалого часу [3, 4, 6] Тому проблема інтеграції осіб з особливими потребами в активне життя суспільства є дуже актуальною.

У системі освіти є ланка спеціальних закладів, які забезпечують необхідні умови навчання і виховання дітей з вадами і розладами слуху. Навчання цих дітей проводиться за спеціальними програмами і методиками з використанням для корекції дефекту посібників та обладнання [3, 4, 6].

Вчителям у спеціальній школі необхідно враховувати певні моменти при спілкуванні з глухими дітьми. Їм необхідні знання індивідуальних педагогічних та психофізіологічних особливостей учнів; враховувати потрібно також і взаємовідносини педагогів та глухих дітей; правильно оцінювати здібності дитини до навчання та участі у позакласних заходах; правильно обирати прийоми та форми,